

Sygn. akt VII U 298/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy E. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania E. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 27 stycznia 2015 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala E. D. prawo do emerytury od dnia(...)roku.

Sygn. akt VII U 298/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 stycznia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. D. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł E. D. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował jako operator koparki w latach 1974-1991.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

E. D. urodzony (...) w dniu (...)roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

W okresie od dnia 6 marca 1974 roku do dnia 30 listopada 1982 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w L. (...) w P. na stanowisku operatora (k. 12 akt ZUS). W okresie od dnia 1 grudnia 1982 roku do dnia 30 lipca 1982 roku wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. (k. 13 akt ZUS, umowy o pracę, świadectwo pracy, angaże – akta osobowe – k. 24).

W okresie od dnia 1 sierpnia 1983 roku do dnia 31 grudnia 1985 roku wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku operatora (k. 14 akt ZUS).

W okresie od dnia 2 stycznia 1986 roku do dnia 30 czerwca 1991 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora koparki w Przedsiębiorstwie (...) w L. (k. 15 akt ZUS, umowa o pracę, świadectwo pracy, angaże – akta osobowe – k. 24).

W powyższych zakładach pracy wnioskodawca pracował jako operator koparki jednonaczyniowej. Wykonywał roboty melioracyjne w trakcie całego roku niezależnie od aktualnie panującej pogody. Polegało to głównie na kopaniu rowów melioracyjnych. Część prac melioracyjnych jest prowadzona wyłącznie wówczas, gdy ziemia jest zmarznięta (zeznania wnioskodawcy – k. 11v, 35, zeznania S. K. – k. 34v-35, zeznania M. N. – k. 35).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z poszczególnych zakładów pracy zostały wystawione przez pracodawców i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. S. K. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w latach 1972-1984 jako operator koparki. M. N. był tam także operatorem koparki w latach 1970-1984. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczyli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca pracował jako operator koparki przy wykonywaniu prac melioracyjnych, także w zimie. Nie był kierowany do wykonywania innego rodzaju pracy. Nie było przestojów. Zeznania wnioskodawcy w pełni korelowały z tymi dowodami. Sąd uznał te zeznania za wiarygodne w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach od dnia 6 marca 1974 roku do dnia 30 lipca 1982 roku, od dnia 1 sierpnia 1983 roku do dnia 31 grudnia 1985 roku i od dnia 2 stycznia 1986 roku do dnia 30 czerwca 1991 roku (łącznie 16 lat, 3 miesiące i 24 dni) wskazaną w wykazie A, dziale V. poz. 3 prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat, gdyż udowodnił okres 16 lat, 3 miesięcy i 24 dni. Tym samym spełnia wszystkie z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić E. D. prawo do emerytury od dnia(...)tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.